

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 10 lutego 2022 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Prawo właściwe dla zobowiązań umownych – Rozporządzenie (WE) nr 593/2008 (Rzym I) – Umowy konsumenckie – Wybór prawa właściwego – Artykuł 6 ust. 4 lit. c) – Wyłączenie umów, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości – Umowa sprzedaży obejmująca umowę dzierżawy i umowę o świadczenie usług, dotycząca drzew zasadzanych wyłącznie w celu ich wycięcia z zyskiem

W sprawie C-595/20

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy, Austria) postanowieniem z dnia 28 września 2020 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 13 listopada 2020 r., w postępowaniu:

UE

przeciwko

ShareWood Switzerland AG,

VF,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: N. Jääskinen, prezes izby, M. Safjan (sprawozdawca) i M. Gavalec, sędziowie,

rzecznik generalny: L. Medina,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu UE – R. Mirfakhrai, Rechtsanwalt,
- w imieniu ShareWood Switzerland AG i VF – S. Albiez, Rechtsanwalt,

* Język postępowania: niemiecki.

– w imieniu Komisji Europejskiej – początkowo M. Wasmeier i M. Wilderspin, a następnie M. Wasmeier i W. Wils, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii, wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. 2008, L 177, s. 6) (zwanego dalej „rozporządzeniem Rzym I”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy UE a spółką ShareWood Switzerland AG (zwaną dalej „ShareWood”) i VF w przedmiocie obowiązku zapłaty przez ShareWood i VF na rzecz UE kwoty pieniędzy z tytułu zawartej przez strony umowy ramowej.

Ramy prawne na gruncie prawa Unii

- 3 Motyw 7 rozporządzenia Rzym I stanowi:

„Przedmiotowy zakres zastosowania oraz przepisy niniejszego rozporządzenia powinny być spójne z rozporządzeniem Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) (»Bruksela I«) oraz rozporządzeniem (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczącym prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych [(»Rzym II«) (Dz.U. 2007, L 199, s. 40)]”.

- 4 Zgodnie z brzmieniem art. 6 rozporządzenia Rzym I, zatytułowanego „Umowy konsumenckie”:

„1. Bez uszczerbku dla art. 5 i 7 umowa zawarta przez osobę fizyczną w celu, który można uznać za niezwiązany z jej działalnością gospodarczą lub zawodową (»konsument[a]«), z inną osobą wykonującą działalność gospodarczą lub zawodową (»przedsiębiorc[ą]«) podlega prawu państwa, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu, pod warunkiem że przedsiębiorca:

- a) wykonuje swoją działalność gospodarczą lub zawodową w państwie, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu; lub
- b) w jakikolwiek sposób kieruje taką działalność do tego państwa lub do kilku państw z tym państwem włącznie;

a umowa wchodzi w zakres tej działalności.

2. Niezależnie od ust. 1 dla umowy, która spełnia warunki wymienione w ust. 1, strony mogą dokonać wyboru prawa właściwego zgodnie z art. 3. Wybór taki nie może jednak prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznanej mu na podstawie przepisów, których nie można wyłączyć w drodze umowy na mocy prawa, jakie zgodnie z ust. 1 byłoby właściwe w braku wyboru.

[...]

4. Ustępów 1 i 2 nie stosuje się do:

[...]

c) umów, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości, innych niż umowy, których przedmiotem jest prawo do korzystania z nieruchomości w oznaczonym czasie w rozumieniu [dyrektywy 94/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 1994 r. w sprawie ochrony nabywców w odniesieniu do niektórych aspektów umów odnoszących się do nabywania praw do korzystania z nieruchomości w oznaczonym czasie (Dz.U. 1994, L 280, s. 83)];

[...]”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

5 Między styczniem 2012 r. a czerwcem 2014 r. UE, konsument z miejscem zamieszkania w Austrii, zawarł z ShareWood, spółką z siedzibą w Szwajcarii, umowę ramową oraz cztery umowy sprzedaży drzew teczyny wyniosłej i ogorzałki wełnistej w Brazylii.

6 Przedmiotem wspomnianych czterech umów sprzedaży było 705 drzew teczyny wyniosłej o wartości 67 328,85 EUR, 2690 drzew teczyny wyniosłej o wartości 101 716,53 EUR, 2600 drzew teczyny wyniosłej o wartości 111 583,34 EUR oraz 1860 drzew ogorzałki wełnistej o wartości 32 340 EUR. Umowa ramowa obejmowała ponadto umowę dzierżawy i umowę o świadczenie usług. Przedmiotem umowy dzierżawy było prawo do uprawy odnośnych drzew, a czynsz dzierżawny był zawarty w cenie sprzedaży tych drzew. Umowa o świadczenie usług powierzała ShareWood uprawę drzew, zarządzanie nimi, wycinkę i sprzedaż oraz przelanie zysku netto ze sprzedaży drewna na rzecz UE. Różnica między zyskiem netto a zyskiem brutto stanowiła wynagrodzenie ShareWood za świadczenie tych usług, określone jako odsetek zysku.

7 Umowa ramowa obejmowała następujące klauzule:

„3.1. [ShareWood] sprzedaje [UE] drzewa z plantacji [ShareWood] i [ShareWood do Brasil Reflorestadora Ltda] w imieniu własnym i na własny rachunek. W chwili uiszczenia ceny sprzedaży [ShareWood] zobowiązuje się przenieść prawo własności drzew na [UE].

3.2. [UE] kupuje drzewa, które są już posadzone i zindywidualizowane. Indywidualizacja ma miejsce do momentu wycinki i sprzedaży poprzez inwentaryzację drzew za pomocą numeru drzewa, numeru gruntu, numeru działki i numeru plantacji.

[...]

4.2. Jako potwierdzenie dokonanego zakupu [UE] doręcza się po wpływie zapłaty certyfikat zawierający dane indywidualizujące kupione drzewa.

[...]

7. Dzierżawa gruntów rolnych

7.1. Kupując drzewa, [UE] wydzierżawia jednocześnie odpowiednią ziemię (zob. umowa szczególna) na okres, w którym rosną na niej kupione od [ShareWood] drzewa, jednak nie dłużej, niż określono to w umowie szczególnej. Dzierżawa gruntów rolnych obejmuje wyłącznie prawo do uprawy kupionych drzew.

7.2. Czyszczenie dzierżawny jest zawarty w cenie sprzedaży.

[...]

7.3. Prawo dzierżawy można scedować wyłącznie przy okazji odsprzedaży drzew. Poddzierżawa jest wyłączona.

8. Odsprzedaż drzew przez [UE]

8.1. [UE] może w dowolnym momencie odsprzedać swoje drzewa wraz z umową o świadczenie usług lub bez tej umowy osobie trzeciej i przenieść na nią prawo własności. [UE] zobowiązuje się scedować na tę osobę trzecią odpowiednie prawo dzierżawy gruntów rolnych wraz z tym samym zobowiązaniem.

[...]

9. Utrzymanie wartości kupionych drzew

9.1. W celu zwiększenia i utrzymania wartości [ShareWood] zaleca regularną pielęgnację drzew. [ShareWood] oferuje tę usługę w ramach umowy o świadczenie usług.

[...]

11. Skutki towarzyszące zawarciu umowy o świadczenie usług

11.1. Zawierając z [ShareWood] umowę o świadczenie usług, [UE] zleca [ShareWood] uprawę kupionych drzew, zarządzanie nimi, ich pielęgnację, wycinkę i sprzedaż zgodnie z praktycznymi zasadami zarządzania plantacjami i z uwzględnieniem międzynarodowych standardów dotyczących zrównoważonego gospodarowania plantacją, a także zobowiązuje [ShareWood] do wypłaty na rzecz [UE] zysku netto ze sprzedaży drewna na podane przez niego konto. [ShareWood] przejmuje ponadto wszelkie obowiązki wynikające z dzierżawy gruntów rolnych.

[...]

11.9. Na zlecenie [UE] [ShareWood] decyduje, zgodnie z praktycznymi zasadami zarządzania plantacjami, które drzewa zostaną wycięte w danym roku. Przed wycinką [ShareWood] udziela [UE] odpowiedniej informacji. Jeżeli [UE] w terminie 10 dni od otrzymania tej informacji nie sprzeciwi się zaproponowanej wycince pocztą zwykłą lub elektroniczną, uznaje się, że wyraża na nią zgodę.

[...]

15.1. [ShareWood] ubezpiecza na rzecz [UE] i na swoją rzecz w pierwszych czterech latach od zasadzenia grunty rolne i drzewa teczyny wyniosłej (ale nie inne drzewa) od ognia, uderzenia pioruna, silnych wiatrów i opadów oraz szkód spowodowanych przymrozkami. [UE] przyjmuje do wiadomości, że ubezpieczenie nie obejmuje ubytków mniejszych niż 10% teczyn wyniosłych.

[...]

24.1. Umowa ramowa i każda umowa szczególna podlegają szwajcarskiemu prawu materialnemu, z wyłączeniem (i) międzynarodowych konwencji, w tym Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów z dnia 11 kwietnia 1980 r. (CISC), oraz (ii) norm prawa kolizyjnego [...].”

- 8 Umowa sprzedaży 2600 teczyn wyniosłych, o której mowa w pkt 6 niniejszego wyroku, została rozwiązana za obustronnym porozumieniem.
- 9 UE wytoczył przed Handelsgericht Wien (sądem gospodarczym w Wiedniu, Austria) powództwo, w ramach którego sąd miał ustalić uchybienie przez ShareWood ciążącemu na niej zobowiązaniu do przeniesienia na UE własności drzew oraz zasądzić solidarnie od ShareWood oraz VF, jako kierującego tą spółką i członka jej zarządu, zapłatę na rzecz UE kwoty 201 385,38 EUR, wraz z odsetkami i kosztami. Ponadto w uzasadnieniu powództwa UE twierdził, że jako konsumentowi przysługiwało mu zgodnie z przepisami prawa austriackiego prawo do odstąpienia od trzech pozostałych umów sprzedaży, o których mowa w pkt 6 niniejszego wyroku, oraz do odszkodowania.
- 10 Wyrokiem z dnia 9 września 2019 r. Handelsgericht Wien (sąd gospodarczy w Wiedniu) oddalił powództwo UE. Wyrokiem z dnia 25 lutego 2020 r. Oberlandesgericht Wien (wyższy sąd krajowy w Wiedniu, Austria) utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji.
- 11 Sąd odsyłający, Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy, Austria), do którego UE wniósł skargę rewizyjną uważa, że stosunek umowny pomiędzy UE i ShareWood jest objęty zakresem zastosowania art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rzym I. Z umowy ramowej, o której mowa w pkt 5 niniejszego wyroku, wynika, że jej strony uzgodniły, iż prawem właściwym będzie prawo szwajcarskie. Jednakże zgodnie z art. 6 ust. 2 rzeczonego rozporządzenia wybór prawa nie może prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznanej mu na podstawie przepisów, których nie można wyłączyć w drodze umowy na mocy prawa, jakie zgodnie z art. 6 ust. 1 byłoby właściwe w przypadku braku wyboru, a mianowicie – w niniejszej sprawie – prawa austriackiego.
- 12 Sąd odsyłający zauważa jednak, że w ramach zawisłego przed nim sporu rzeczone bezwzględnie wiążące przepisy prawa krajowego mające na celu ochronę konsumenta mogą zostać powołane jedynie pod warunkiem, że rozpatrywana umowa ramowa nie należy do kategorii umów objętych zakresem stosowania art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I, a mianowicie do kategorii umów, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości.
- 13 W tych okolicznościach Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia [Rzym I] należy interpretować w ten sposób, że zawarte między przedsiębiorstwem a konsumentem umowy sprzedaży teczyn wyniosłych i ogorzałek wełnistych, na mocy których ma nastąpić nabycie prawa własności drzew, które to drzewa po

wyhodowaniu mają zostać wycięte i sprzedane z zyskiem, w którym to celu owe umowy sprzedaży obejmują umowę dzierżawy i umowę o świadczenie usług, należy uznać za »umowy, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości« w rozumieniu tego przepisu?».

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 14 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający pragnie ustalić, czy art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I należy interpretować w ten sposób, że umowa sprzedaży obejmująca umowę dzierżawy i umowę o świadczenie usług, dotycząca drzew zasadzanych na gruncie dzierżawionym wyłącznie w celu ich wycięcia z zyskiem, stanowi „umowę, której przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości” w rozumieniu tego przepisu.
- 15 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia Rzym I strony umowy konsumenckiej, to znaczy umowy zwartej przez przedsiębiorcę z konsumentem, mogą dokonać wyboru prawa właściwego dla umowy, jednak wybór ten nie może prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przyznanej mu na podstawie przepisów, których nie można wyłączyć w drodze umowy na mocy prawa, jakie w przypadku braku wyboru byłoby właściwe zgodnie z art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia.
- 16 Artykuł 6 ust. 1 lit. b) owego rozporządzenia, który w przekonaniu sądu odsyłającego ma zastosowanie w sporze stanowiącym przedmiot postępowania głównego, przewiduje, że umowa zawarta przez konsumenta z przedsiębiorcą podlega prawu państwa, w którym konsument ma miejsce zwykłego pobytu, pod warunkiem że przedsiębiorca w jakikolwiek sposób kieruje taką działalność do tego państwa lub do kilku państw z tym państwem włącznie, a umowa wchodzi w zakres tej działalności.
- 17 Ponadto art. 6 ust. 4 rozporządzenia Rzym I reguluje sytuację, gdy art. 6 ust. 1 i 2 nie znajdują zastosowania. Dokładniej art. 6 ust. 4 lit. c) przewiduje, że owe ust. 1 i 2 nie stosują się do umów, których przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości, innych niż umowy, których przedmiotem jest prawo do korzystania z nieruchomości w oznaczonym czasie w rozumieniu dyrektywy 94/47.
- 18 W takiej sytuacji zastosowanie prawa austriackiego w sporze stanowiącym przedmiot postępowania głównego zależy od tego, czy umowa rozpatrywana w postępowaniu głównym jest objęta zakresem pojęcia „umowy, której przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości” w rozumieniu art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I.
- 19 To w świetle tych wstępnych uwag należy ustalić, czy umowa taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym jest umową, której przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości w rozumieniu przywołanego przepisu.
- 20 W kwestii tej należy zauważyć, iż rozporządzenie Rzym I nie definiuje ani pojęcia „umowy, której przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości”, ani pojęcia „prawa rzeczowego”, ani też pojęcia „nieruchomości”

- 21 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z wymogów jednolitego stosowania prawa Unii oraz zasady równości wynika, że przepisowi, który nie zawiera wyraźnego odesłania do prawa państw członkowskich, należy – dla określenia jego znaczenia i zakresu – zwykle nadać w całej Unii Europejskiej autonomiczną i jednolitą wykładnię (wyrok z dnia 18 października 2016 r., Nikiforidis, C-135/15, EU:C:2016:774, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo)
- 22 Jako że art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I nie zawiera żadnego odesłania do prawa państw członkowskich, należy zatem nadać mu wykładnię autonomiczną i jednolitą.
- 23 W kwestii tej należy dodać, że fakt, iż drzewa zasadzane w okolicznościach takich jak okoliczności towarzyszące powstaniu sporu w postępowaniu głównym mogą ewentualnie zostać uznane za nieruchomości w różnych krajowych porządkach prawnych, nie może mieć żadnego znaczenia.
- 24 Co się tyczy w pierwszej kolejności kwestii, czy przedmiotem umowy rozpatrywanej w postępowaniu głównym jest „prawo rzeczowe na nieruchomości”, należy przypomnieć, że zgodnie z tą umową przedsiębiorca zobowiązuje się przenieść na konsumenta własność drzew zasadzonych na nieruchomości gruntowej wyłącznie w celu ich wycięcia z zyskiem i sprzedaży uzyskanego w ten sposób drewna.
- 25 Aby prawo własności będące przedmiotem wspomnianej umowy mogło zostać objęte zakresem znaczeniowym pojęcia „prawa rzeczowego na nieruchomości”, konieczne jest jeszcze, aby te drzewa, przed ich wycięciem, mogły być traktowane jak nieruchomości dla celów stosowania art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I.
- 26 W badanej sprawie ustalono, że przeniesienie prawa własności, do którego przedsiębiorca jest zobowiązany zgodnie z umową rozpatrywaną w postępowaniu głównym, nie dotyczy gruntu, na którym odnośnie drzewa są zasadzone, lecz wyłącznie tych drzew. O ile oczywiście drzewa te są sadzone na owym gruncie dla celów hodowli, o tyle z odesłania prejudycjalnego wynika jednak, że głównym celem przedmiotowej umowy jest wygenerowanie dochodu z tytułu sprzedaży drewna uzyskanego po wycięciu drzew, których własność jest przenoszona na kupującego dopiero w momencie ich zindywidualizowania, kiedy to sprzedający przystępuje do ich wycięcia i sprzedaży uzyskanego w ten sposób drewna.
- 27 W szczególności w umowie tej strony uzgodniły, że drzewa, o których mowa, będą zasadzane na odnośnym gruncie wyłącznie w celu ich wycięcia, po upływie okresu ich wzrostu, w celu sprzedaży uzyskanego w ten sposób drewna.
- 28 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że drzewa te należy uznać za pożytki uzyskane w wyniku eksploatacji gruntu, na którym są zasadzone. Mimo że z prawnego punktu widzenia takie pożytki dzielą co do zasady los gruntu, na którym odnośnie drzewa są zasadzone, mogą one jednak, w drodze umowy, być przedmiotem praw osobistych, a właściciel lub posiadacz odnośnej nieruchomości gruntowej może rozporządzać nimi oddzielnie od tego gruntu, nie naruszając prawa własności lub innych związanych z tym gruntem praw rzeczowych. Jednak umowy, której przedmiotem jest rozporządzenie pożytkami uzyskanymi w wyniku korzystania z gruntu, nie należy utożsamiać z umową, której przedmiotem jest „prawo rzeczowe na nieruchomości” w rozumieniu art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I.
- 29 Wynika z tego, że przedmiotem umowy dotyczącej drzew zasadzanych na nieruchomości gruntowej w celu ich wycięcia i sprzedaży uzyskanego w ten sposób drewna nie jest „prawo rzeczowe na nieruchomości” w rozumieniu tego przepisu.

- 30 W drugiej kolejności, w odniesieniu do kwestii, czy przedmiotem umowy rozpatrywanej w postępowaniu głównym jest „prawo do korzystania z nieruchomości”, należy przypomnieć, że zgodnie z tą umową konsument dzierżawi grunt, na którym są zasadzane odnośne drzewa, o ile znajdują się one na tym gruncie.
- 31 Jednakże samo istnienie umowy dzierżawy nieruchomości, takiej jak nieruchomość gruntowa, nie wystarcza do stwierdzenia, że umowa ta jest objęta zakresem art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I.
- 32 Co się tyczy bowiem art. 16 pkt 1 lit. a) Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 1972, L 299, s. 32), która przewidywała w sprawach dotyczących najmu lub dzierżawy nieruchomości wyłączną jurysdykcję sądów umawiającego się państwa, w którym nieruchomość jest położona, Trybunał orzekł, że zakwalifikowanie danej umowy jako umowy najmu wymaga istnienia wystarczająco silnego związku pomiędzy odnośną umową a nieruchomością (zob. podobnie wyrok z dnia 13 października 2005 r., Klein, C-73/04, EU:C:2005:607, pkt 26).
- 33 W szczególności Trybunał orzekł, że złożona umowa dotycząca szeregu usług świadczonych w zamian za całkowitą cenę płaconą przez klienta, taka jak umowa przewidująca świadczenie usług wykraczających poza przeniesienie prawa korzystania z nieruchomości, które stanowi przedmiot umowy najmu lub dzierżawy, znajduje się poza dziedziną, w której zasada jurysdykcji wyłącznej przewidziana w tym przepisie ma rację bytu, i nie stanowi umowy najmu ani dzierżawy sensu stricto w rozumieniu tego postanowienia (zob. podobnie wyrok z dnia 13 października 2005 r., Klein, C-73/04, EU:C:2005:607, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 34 Należy jednak zauważyć, że zgodnie z motywem 7 rozporządzenia Rzym I przedmiotowy zakres zastosowania i przepisy tego rozporządzenia powinny być spójne z rozporządzeniem nr 44/2001. W zakresie, w jakim rozporządzenie nr 44/2001 zostało uchylone i zastąpione przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1), ów cel polegający na zapewnieniu spójności odnosi się również do tego ostatniego (wyrok z dnia 8 maja 2019 r., Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, pkt 36).
- 35 Ponadto w zakresie, w jakim rozporządzenie nr 44/2001 zastąpiło w stosunkach między państwami członkowskimi Konwencję z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, ów cel spójności odnosi się również do tej konwencji, jednak o tyle, o ile jej przepisy można uznać za równoważne z przepisami rozporządzeń nr 44/2001 i nr 1215/2012.
- 36 Z uwagi na cel spójności, przypomniany w dwóch poprzednich punktach, dla celów wykładni art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I należy uwzględnić również rozważania przedstawione w pkt 32 i 33 niniejszego wyroku.
- 37 W niniejszym przypadku główny przedmiot umowy rozpatrywanej w postępowaniu głównym nie polega na korzystaniu, w ramach dzierżawy, z gruntu, na którym zasadzane są drzewa, lecz ma na celu, jak wskazano w pkt 26 niniejszego wyroku, wygenerowanie dochodu z tytułu sprzedaży drewna uzyskanego po wycięciu tych drzew. Jak wynika z postanowienia odsyłającego,

przewidziana w tej umowie dzierżawa, która obejmuje jedynie prawo do hodowli tych drzew i nie ma celu, który można by oddzielić od ich nabycia, służy po prostu umożliwieniu wykonania przewidzianych w rzeczonyj umowie jej elementów, jakimi są sprzedaż i świadczenie usług.

- 38 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że umowa taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym nie wykazuje wystarczająco silnego związku z danym gruntem, aby mogła zostać zakwalifikowana jako objęta zakresem pojęcia „prawa do korzystania z nieruchomości” w rozumieniu art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I.
- 39 W świetle całokształtu powyższych rozważań na zadane pytanie trzeba odpowiedzieć, iż art. 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Rzym I należy interpretować w ten sposób, że umowa sprzedaży obejmująca umowę dzierżawy i umowę o świadczenie usług, dotycząca drzew zasadzanych na gruncie dzierżawionym wyłącznie w celu ich wycięcia z zyskiem, nie stanowi „umowy, której przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości” w rozumieniu tego przepisu.

W przedmiocie kosztów

- 40 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 6 ust. 4 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) należy interpretować w ten sposób, że umowa sprzedaży obejmująca umowę dzierżawy i umowę o świadczenie usług, dotycząca drzew zasadzanych na gruncie dzierżawionym wyłącznie w celu ich wycięcia z zyskiem, nie stanowi „umowy, której przedmiotem jest prawo rzeczowe na nieruchomości lub prawo do korzystania z nieruchomości” w rozumieniu tego przepisu.

Podpisy